

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΟΥΣΑΡΟΣ

Υπό του F. HERCEG

ΙΑ μέρα που μετακομίζαμε από το παλιό πατρικό μου σπίτι, ανέκαμψα στη σοφίτα μία κούνια με διάφορα σπασμένα παιχνίδια μέσα. 'Ανάμεσα σ' αυτά βρέθηκε ένας μικρός πέτσινος ουσάρος που μου ξέπλησε ξεχασμένες αναμνήσεις των παιδικών μου χρόνων.

'Εθυμήθηκα την 'αδελφοπούλα μου, τη Βίτσα, που είχε πεθάνει όταν ήταν πέντε χρονών. Το γλυκό της προσώπακι είχε σφουρή λίγο λόγο από τη μνήμη μου και τώρα μόνο, σαν ξαναείδα τον ουσάρο, ένοιόσα πως την ξαναβλέπα και την είδα για τελευταία φορά να κοιτάζει με μάτια γεμάτα πόθο τον πέτινο ουσάρο μου.

'Η αδελφοπούλα μου αϊθανόταν μία περίεργη λατρεία για τον μικροσκοπικό στρατιώτη μου. Αποτελούσε το μόνο της όνειρο και η άπελασμένη της αγάπη—γιατί εγώ δεν έννοούσα να τον χωρισθώ—για τον ουσάρο μου έπικρανε την μικρή τη διαρθεί.

Όταν ήθελε να η ή για κάτι πως ήταν καλά, ωραίο, έκτακτο έλεγε: «Είπε σαν τον ουσάρο».

Και τέλος μία φορά, ο ουσάρος έγινε για λίγο δικός της.

Μου είχα χαρίσει για την εορτή μου μία νέα φορεσιά κ' ένα ρολογάκι. Στη χαρά μου ήθελσα να πάω να με ίδι ή γιαγιά. Και όπως εσυνήθιζα πριν μπω στο σπίτι, σκαρφάλωσα στον όρνιθώνα κ' έκαμα τον κόκορα. 'Η Βίτσα, χαρούμενη, έκτυπωσε από κάτω τα γεράκια της. Κατεβαίνοντας όμως έξεσχίνα το μανίκι μου... Τά έχασα με οί δυό προ της μεγάλης συμφοράς, και χωρίς καν να μπούμε μέσα στής γιαγιάς έγχορσα με στον σπίτι με σφιγμένη την καρδιά. 'Εγώ έκλαμα σ' όλο το όραιο, ενώ ή Βίτσα μ' έκτύταξε συμπονετικά.

'Εξαφνα μου έπιασε το χέρι:

— Άκουσε, Ντινιτή, μην κλαίς και θά σού ράψω έγω τό μανίκι σου.

— Μά ξερείς να ράψης; ερώτησα με δυσπιστία.

— Πώς! Νά ίδης. Θά τό ράψω έτσι που κανείς δεν θά τό ίδη.

Όταν έγχορσαμε εκούφωνα στο κελλάκι ενώ ή Βίτσα τρυφούζοντα κοντά στο καλάθι της μητέρας κατόρθωσε να ξεκλέψη διτ χωραίσζοντα.

'Ηρθε και μ' εύθηκε και άρχισε με σοβαρότητα την επιδιόρθωση, επάνω όμως στο χέρι μου, γιατί δεν έννοούσα να βγάλω τό σακκάκι μου. Όταν έτέλειωσε αυτή πρώτη έκτύταξε αποδοκιμαστικά τό έργο της. Είχε ράψει με άσπρη κλωστή και φαινόταν άσχημο στο βαθυγάλατο ύφρασμα. Δεν άπελιόσθηκε ο, ως έτρεξε κ' έφερε τό μελάνι και βάζοντας τό δαχτυλάκι της έμαύρισε τίς κλωστές.

Μέσα στη χαρά μου έκαμα ένα λάθος, που γρήγορα μετάνιωσα. 'Εχάρσα της Βίτσας τον ουσάρο μου. 'Η καϊμένη ή μικρούλα δεν ήθελε να τό πιστέψη και συγκλημένη μ' έρωτοδωσε:

— Ντυγί, άλήθεια μού τόν δίνεις;

— Σού τον δίνω, Βίτσα.

— Για πάντα; Μού τ' όρκίζεσαι;

— Για πάντα.

'Η Βίτσα πήρε τον ουσάρο κ' έτρεξε με φωνές χαράς στον κήπο.

Τό βράδυ, αν τούτοις, ενώ μ' έξέντωνε ή μητέρα, τό όραιο καινούριο μου σακάκι ξανασχίζθηκε στον άγωνα.

— Τι είν' αυτό; έρώταξε ή μητέρα.

Φοίχη! 'Η Βίτσα είχε ράψη και τό πουκάμισο μαζί με τό σακάκι.

'Η μητέρα όσο κ' άν εύθύμωσε, δεν πόρεσε να μη γελάση, κ' έτσι την έγλύτωσα μόνο μ' ένα μπάτσι.

Την έπομείνη, όμως, βλέποντας την αδελφή μου να παίζη με τον ουσάρο μου έξηλεψα.

'Εσκέφθηκα πως ή συμφωνία μας δεν είχε τηρηθή άφου ή μητέρα ανέκαμψε τό ξεσχημα και έπαγα και τό μπλάτσι. 'Επομένως έπρεπε να πάρω πίσω τον ουσάρο μου. 'Επιασθήκαμε και στο τέλος ή Βίτσα μού τόν επέταξε καταόραιο από τό θυμό.

— Νά, πά' τον, δεν τόν θέλω!

'Από εκείνη την στιγμή έφύλαγα ζηλότυπα τόν θησαυρό μου. 'Η άγάπη που τού είχε ή αδελφή μου, μού τόν εκαθιστούσε πολυτιμώτερο.

Καιμένη αδελφοπούλα! Δέν έζησε παρό όσο ένα ρόδο και όμως ή μικρούλα της ζωή έδηλητηριάσθηκε από όλα τα μαρτύρια του πόθου.

Σε λίγες ημέρες έπεσε έξαφνα άρρωστη. Είλικωνίζ την έξηλενα. Πιανά κανείς όραιο στο κρεβάτιάκι του με χάρια και φιλιά. Κ' έπειτα σ' γεμιστόν μπασόττα και σοκολάτες!

Γιά να μάς χροιάσον μ' έπληγαν στής γιαγιάς.

Μία μέρα μού είν' ή γιαγιά πως ή Βίτσα ήταν βαρειά.

— Μπά! είπα, θά της δίνουν πολλές σοκολάτες!

Τό ίδιο άπόγευμα, ή καιμαρέρα ηγαίνοντας να πάρη κάτι φάρμακα, ήλθε και μού είπε πως ή Βίτσα με παρακαλούσε να της δώσω τον ουσάρο μου. Θά γινόταν έλεγε εύθως καλά.

— Τόν ουσάρο μου; εψιθύρισα. Δέν ξερω που τόν έχω. Νά ψάξω.

Και τρέχοντας επάνω, τόν έκρυψα άσφαλώς κ' έφυγα στα χωράφια... Δέν έφθανε που δέν έπληγαινε σχολείο ή κυρία Βίτσα, κ' όλη μέρα έτρωγε σοκολάτες, μ' έζητούσε τώρα και τόν ουσάρο μου!

'Εσοκτείνιαζε πειά όταν επέστρεφα στής γιαγιάς, και την εύθηκα να κάθεται σιωπηλή και μαζεμένη στην αυλή. Δέν μού είπε τίποτε, μά δεν είχα ήσυχία. Συλλογιζόμου πως θά ήταν ίσως καλύτερα άν είχα στείλη της αδελφής μου τόν πέτινο στρατιώτη μου.

'Αποκοιμήθηκα με άσχημα όνειρα... Τό πρωί μόλις έξυπνησα έκάλεσα τη γιαγιά.

— Γιαγιά, είπα, να στείλωμε, σέ παρακαλώ, τον ουσάρο μου, της Βίτσας.

'Η γιαγιά μ' έφίλησε και μού είπε, με δάκρυα.

— 'Η αδελφοπούλα σου έπήγε στον ουρανό, μικρέ μου, έγινε άγγελουδά.

'Εδω σβύνονται ή αναμνήσεις μου. Δέν ξερω τι αισθάνθηκα, θυμούμαι μόνο πως ξαναβρέθηκα σπίτι μας. 'Η εισόδος ήταν γεμάτη ξένους, που εκτύταζαν με περιέργεια τό μικρό στολισμένο φέρετρο. Με την μισροδιά τόν άντιφωτισμένο φίλτρον έννοόταν ο καπνός τών κεριών. 'Ο παπάζ έμουρμούριζε κάτι διαρκώς και άκούονταν τό γλυουγού τών περιστρεφών στη στήχη. 'Εκτύταξα τη μαυρή χορδέλλα τού καπέλου μου, κ' έκλαμα γιατί έβλεπα και την μητέρα που έκλαιε...

Όταν την έπομείνη καθήσαμε στο τραπέζι, μία θεσί ήταν κενή. 'Ο πατέρας εκούνησε τό πιάτο του σαν χωρασμένος κ' ή μητέρα έκτύταξε την άδεια θεσί.

— 'Η μικρούλα μου, είπε τρέμοντας, της τελευταίες της στιγμές δέν με άνεγνωρίζε πειά, και μέσα στον τυρετό της έμλοισε διαρκώς για ένα οστράκο...

Τότε κ' έγώ άφησα τό κουτάλι μου. 'Εννοούσα πως έπρεπε να είχα δόση της Βίτσας τόν ουσάρο μου...

Και τώρα, μετά είκοσι χρόνια, έχω πάλι έμπρός στην αδελφοπούλα μου, να της δώσω τον ουσάρο και να της πώ:

— Πάρε τον, αδελφοπούλα, σου τόν δίνω, σ' όρκίζομαι, για πάντα!

Φ. Ήρσεγκ

ΕΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΕΠΙΠΙΟΥ

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

'Η κηλίδες του καφέ και του γάλακτος επάνω στο ύφρασμα, όπου όδηποτε ύφρασμα, καθαρίζονται άν άλιεφτε τό μέρος αυτό με γλυκερίνη και τό τρίψετε κατόπιν μ' ένα καθαρό πανί, μουσκεμένο σέ νερό που να βράζη. 'Ενα σιδερώμα κατόπιν άπ' την άνάποδη και ή κηλίδες δέν θά υπάρχουν πλέον.

'Η αμορραγία της μύτης σταματά άν φράξετε τούς ρώθωνας με έλαφρά κοπανισμένο μανιάνο. 'Επίσης ο μανιανός είναι ευεργετική κατάτος και για τούς μώλωπας, τας μικράς πληγάς και τας φλογώσεις.

Τά φουλάκια καθαρίζουν άν τά πλύνετε έλαφρά—άφου τά ξυλώσετε έννοείται—με χλιαρό νερό, μέσα σού όποιο διαλύσατε άνάλογο βόρακα χωρίς σαπουνί. 'Ακολουθώσ τά σιδερώνετε άπ' την άνάποδη, πριν στεγνώσουν έντελώς.

Τά χαλόβδινα σκευή και άλλα άντικείμενα δέν σκουριάζουν ποτέ άν τά τοποθετήσετε έντός κηβώτιου περιέχοντος άφθονη σκόνη άμύλου (κόλας).

'Η εικονογραφία